

Postanowienie z dnia 27 lipca 1999 r.

II UZ 73/99

Spór o wysokość wskaźnika dodatków stałych przysługujących do emerytury na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.) jest sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 KPC i o dopuszczalności kasacji w tej sprawie decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia.

Przewodniczący: SSN Barbara Wagner, Sędziowie SN: Maria Tyszel (sprawozdawca), Beata Gudowska.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 lipca 1999 r. sprawy z wniosku Józefa K. przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w W. o wysokość emerytury, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 1999 r. [...] Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie odrzucił kasację Józefa K. od wyroku tego Sądu z dnia 1 grudnia 1998 r. Sąd uznał, że w sporze o wysokość pobieranej przez wnioskodawcę emerytury policyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego, ustalona zgodnie z art. 22 KPC, nie sięga pięciu tysięcy złotych i z tej przyczyny kasacja jest niedopuszczalna.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o jego uchylenie wywodząc, „(...) że spór dotyczy nie tylko wysokości emerytury, ale przede wszystkim pozostających pod konstytucyjną ochroną praw nabytych na podstawie

ustawy wcześniejszej, które gwarantował między innymi art. 58 „nowej” ustawy emerytalnej z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36)” oraz, że wartość „(...) przedmiotu sporu ma charakter rosnący. W sytuacji, gdy wnioskodawca zamierza odwoływać się od kolejnych orzeczeń Wojskowego Biura Emerytalnego, które przyjmować będą za podstawę obniżony wskaźnik dodatków stałych (aktualnie jest złożona kolejna apelacja, tym razem od wyroku Sądu Wojewódzkiego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 21 września 1998 r. [...] staje się oczywistym, że już w niedługim czasie wartość przedmiotu zaskarżenia w kolejnej sprawie wnioskodawcy przekroczy 5 tysięcy złotych”.

Rozpoznając zażalenie Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Bezprzedmiotowe jest odwołanie się w zażaleniu do art. 58 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.). Nie jest to bowiem norma prawna chroniąca prawa nabyte, lecz przepis przejściowy, zachowujący moc niektórych przepisów wykonawczych, wydanych w poprzednim stanie prawnym. Przepisem gwarantującym ochronę praw słusznie nabytych jest art. 53 ust. 3 powołanej ustawy, jednakże nie stanowił on podstawy prawnej rozstrzygnięcia, od którego wniesiono kasację odrzuconą zaskarżonym postanowieniem. Przedmiotem zaskarżenia kasacyjnego jest wysokość dodatku, o którym stanowi art. 53 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy, i która jest uwzględniana w wysokości emerytury.

Prawidłowo więc Sąd Apelacyjny uznał, że przedmiotem zaskarżenia kasacyjnego nie jest prawo do emerytury. Nie jest nim także prawo do dodatku, lecz jego wysokość, a w konsekwencji prawidłowo w zaskarżonym postanowieniu przyjęto, że – stosownie do art. 393 pkt 1 KPC – kasacja jest niedopuszczalna.

Podkreślić należy, że powołane w uzupełnieniu kasacji orzecznictwo Sądu Najwyższego nie ma zastosowania w niniejszej sprawie oraz, że jeżeli w kolejnej sprawie wnioskodawcy wartość przedmiotu zaskarżenia przekroczy kwotę wskazaną przez ustawodawcę, wówczas kasacja będzie dopuszczalna, jeśli stan prawny dotyczący tego środka zaskarżenia nie ulegnie zmianie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹⁹ w związku z art. 397 § 2 i 385 KPC orzekł jak w sentencji postanowienia.

